

Obriti pritlikavec

Na hribu je bil neki človek, živel je sam, brez žene, brez otrok, sam je gospodaril in gospodinjlil. Skuhal si je nekoč večerjo in, kar ni pojedel, je dal v loncu na polico. Zjutraj je pogledal v lonec — lonec prazen!

»Saj vendar nisem sinoči vsega pojedel,« je govoril glasno, kakor se je po navadi pogovarjal sam s seboj, da bi mu v tej samoti ne bilo tako dolgočas. »Le kako je to mogoče?«

Iskal je po sobi, pa ni našel nikogar, ki bi mu bil utegnil kaj pojesti.

Zvečer spet ni vsega pojedel in je ostanek večerje pustil v loncu na polici. Zjutraj je pogledal — in lonec je bil zopet prazen!

»To je pa vendar čudno,« je zmajeval z glavo samotar. »Danes bom poskusil v tretjič, potem bomo pa videli.«

In zvečer je dal spet ostanek večerje v lonec — a zopet je bila zjutraj posoda prazna do dna.

Zdaj pa je bilo moža že res strah. Pobral se je in šel k starcu, o katerem se je vedelo, da zna čarati. Povedal mu je, kaj in kako se godi, kako mu zmeraj nekdo do jutra prazni lonec z ostanki večerje. »Kaj bi to moglo biti, očka, saj sem v hiši sam?«

»Kmalu boš spoznal tistega jedača,« se je zasmel vedež, »ako boš storil, kar ti bom svetoval. Zvečer prižgi svečo in jo pokrij z lončkom, da se ne bo videla luč. Sam pa ne hodi spat, temveč čakaj v temi za mizo. Brž ko boš slišal šum v dimniku in nato cepetanje v sobi, dvigni lonček s sveče — in videl boš!«

Mož se je zahvalil, dal modremu starcu za plačilo zavitek tobaka in šel z dobro nado domov.

Doma je zvečer prižgal svečo in jo pokrival kakor mu je bil starec naročil. Potem je sedel za mizo in čakal. Ponoči sliši, kako je nekaj stopilo na peč. Brž je vzdignil lonček, sveča je

razsvetlila sobo — in glej! V sobi je stal lep jelen! Toda takoj nato se je lepa žival izpremenila v pritlikavca z dolgo brado. Možiček je stopil k njemu, rekoč:

»Bodi tako dober in obrij me!«

»Zakaj ne?« je dobrodušno rekel mož. »Sedi semle na stol!«

Možiček je sedel in potrpežljivo čakal, da je gospodar nabrusil britev na jermenu ter pripravil čopič in milo. Potem je pritlikavčka namilil in lepo obril. Možiček se mu je zahvalil in rekel: »Plačilo imaš pod polico! Toda vzemi ga šele zjutraj!« In izgini! je bog ve kam.

Gospodar je bil vesel, da bo imel že vendar mir pred tem nepovabljenim gostom, in je šel spat. Ko je zjutraj vstal, je šel brž pogledat pod polico. Pa veste, kaj je tam našel? Poln kotliček samih cekinov!

Vem, da bi marsikdo izmed vas rad bril takega pritlikavca za takšno kraljevsko plačilo!

No, ljubi otroci, rad bi vam še kaj povedal o dobrih pritlikavcih, ampak čaka vas šola, učenje in naloge. Zdaj je konec pravljice, otroci, zdaj je treba veselo na delo!